

மனோஜ் குரூர் படைப்பில் பெண்

அ. பிரசில்லா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்-695581, கேரள, இந்தியா

Woman in Manoj Kurur's work

A. Precilla a,*

^a Department of Tamil, University of Kerala, Thiruvananthapuram-695581, Kerala, India

* Corresponding Author:
precillamunnar@gmail.com

Received: 01-05-2021
Revised: 09-06-2022
Accepted: 16-06-2022
Published: 20-08-2022

ABSTRACT

Human population who were straggling in the forest, started living as a society. This society of people disclosed their ascent identities such as lifestyle, Culture, rituals, belief, work, food habits, dress, language, arts, worship and etc. when we look over the Pazhanthamizh community, Sangham literature plays a major role in them. The Biological aspects of early people have been established through poets, Royal poets, Feminine poets and etc., when we see on the cultural aspects, women's have separate place in their land in which they haved shaped their lifestyles for generations. In the changing environmental community, there are many changes in Political, Economical and Cultural elements. In order to reveal them creators have established their analysis through voices to the human community. However, until the gender difference of male and female is taught, just like the two sides of a win struggles for women's rights and feminist voices will not rest up. In the life of women who were taught about virtuosity, the code of life in the sangham period have been desalted and imposed their morals. By Manoj Kurur's creations we can come to know about the young generations of oppressed sangham women's who broke their social customs and restrictions. This article examine's the control x restraint in the opposition of the Novel in Malayalam "Nilam Poothu Malartha Nall" in which a femine voice is brought through a male voice.

Keywords: Hair Cutting, Widow Hood, Self Thought Denial, Adolescent Thought, Novelist Deliberation

முன்னுரை

பெண் கல்வி நிலையிலும், ஆரோக்கிய நிலையிலும் பெற்ற முன்னேற்றங்களே பெண்களின் வளர்ச்சியை உயர்த்திக்காட்டுகிறது. எனினும் எழுத்திலக்கியங்களின் வாயிலாக பெண்கள் எத்தகைய உயரத்தை எட்டியுள்ளனர் என்பது கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டியநிலை உள்ளது. சமூக, பொருளாதார, பண்பாடு சார்ந்த நிலைகளில் எல்லாம் பெண் பின்தங்கிய நிலையிலேயே காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள். குடும்பத்தின் நற்செயல்பாடுகளை உயர்த்திப் பிடிப்பதற்காக ஆண்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட, ஒரு கட்டமைப்பிற்குள் வாழ்கின்ற, விலங்கு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு உயிருள்ள பொருளாகவே பெண் சித்தரிக்கப்படுகிறாள். அனைத்து எழுத்து இலக்கியங்களும், அனைத்து எழுத்தாளர்களும் பெண்களை உன்னத நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதில்லை. விதிவிலக்காக சில பெண்ணிய சிந்தனையாளர்களும் பெண்களைப் போற்றிட விரும்பும் எழுத்தாளர்களும் இருக்கிறார்கள். என்றபோதும் பெண்ணானவர் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாய் முழு சுதந்திரம் பெற்றவளாய் உலா வருகிறாள் என்றும் அறுதியிட்டு கூறிவிட முடியாது. இதிகாச புராணங்களும், இலக்கியங்களும் ஆணின் வெற்றியையும், வீரத்தையும் புகழ்ந்து அவனை கதாநாயகனாக உயர்த்திக் காட்டுகின்றன. ஆனால் பெண்ணை

கதாநாயகியாகக் காட்டுவது குறைவே. அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கினால் ஆணின் பார்வையில் பெண்ணின் இடம் யாது என்பதை அறிந்துகொள்வதே பெண்ணின் வரலாறு பற்றிய பார்வையை நமக்குப் புரிய வைக்கும். அவ்வகையில் பெண்களை பழமையிலிருந்து புதுமைக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஆண் எழுத்தாளராக மனோஜ் குருரை நாம் இனம் காணலாம்.

சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் வழியாக நாம் பயணித்தால் அவற்றில் பாணர்கள் கூட்டமாக வாழ்ந்த பகுதிகளிலே தான் கலைகள் வேரூன்றி வளர்ந்துள்ளன என்பது புரியும். பாணர்கள் என்ற ஒரு சமூகம் இல்லாதிருந்தால் எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் கலையிழந்த இலக்கியமாகத் திகழ்ந்திருக்கும். ஆட்டம், கூத்து எல்லாம் சங்ககாலத்தில் பாணர் சமூகப் பெண்களால் தான் உயிர்பெற்றுள்ளன, சங்ககாலப் பெண்களைப் பார்க்கும் போது கல்வியில் சிறந்தவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். ஏராளமான பெண்பால் புலவர்கள் கவி இயற்றுவவர்களாக இருந்தார்கள் என்னும் கூற்றுகள் எல்லாம் உண்மையாக இருந்தாலும் உண்மைக்கு மறுபக்கமாக பெண்ணுரிமை மறுக்கப்படக் கூடியதாகவும் இருந்தது என்பது நோக்கத்தக்கது. அக இலக்கியங்கள் காதலைப் பேசுவையாகவும் புற இலக்கியங்கள் வீரத்தைப் பேசுவையாகவும் உள்ளன. புறப்பாடல்களில் சில பெண்களை வீரம் செறிந்தவர்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் மறுபக்கம் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும் சடங்குகளின் அடிப்படையிலும் அவர்களது உணர்வும், உயிரும் சிதைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பரவலாகக் காணலாம். புலவர்களுக்கும் இரவலர்களுக்கும் பொன்னையும், பொருளையும் அள்ளிக் கொடுத்த அரசர் சமூகம் பெண்ணுரிமையைக் காப்பதில் தவறிழைத்தமையைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம். அத்தகையதொரு சூழலில் வாழ்ந்த சங்ககாலப் பெண்களின் நிலையினையும் அச்சூழலிலிருந்து வெளியேறத் துடிக்கும் இன்றைய இளந்தலைமுறைப் பெண்களின் எண்ணங்களையும் நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள் என்னும் மலையாள நாவல் எடுத்துரைப்பதை இங்கு ஆராயலாம்.

கூந்தல் வெட்டப்படல்

சமூக நியதிக்குள் கட்டமைக்கப்பட்டவளாக சங்ககாலப் பெண் காணப்படுகிறாள். தோல்வியுற்ற அரசனின் நாட்டுப் பெண்களை இழிவுபடுத்துவது அந்நாட்டு அரசனையே இழிவுபடுத்துவதற்கு சமமாகக் கருதப்பட்டது. “இந்திய நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகள் அடிக்கடி போர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தபொழுது, அந்நாட்டுப் பெண்கள் வேற்றரசனால் இழிவுபடுத்தப்படுவதற்கு முன்பாக உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டனர். காலப்போக்கில் ஒரு சமூகத்தின் பெண்களும், அவர்களது கற்பும் அச்சமூகத்தின் ஆண் மக்களால் காக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றது” (Muthuchithambaram, 2020). ஆண் இறந்தால் பெண் தங்கள் திருமண அடையாளங்களை இழக்கிறாள். பாதுகாப்பற்ற நிலையில் பருத்தி நூல் நூற்று தம் வாழ்வினைக் கழிக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். இத்தகையதொரு நிலையில்தான் ஆண் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வாழும் பெண்கள் சுயசிந்தனையற்றவர்களாகக் காலம் கடத்தும் நிலை உருவாகும் என்று பெண்ணிய சிந்தனையாளர்கள் நினைத்தனர். அவர்கள் பெண்களின் தற்பாதுகாப்பிற்காக எழுப்பிய குரல்களை நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள் போன்ற இலக்கிய படைப்புகளிலும் நம்மால் காணமுடிகிறது. பறம்பு மலையில் மூவரசர்களுக்கும் பாரிக்குமிடையே நடந்த போரில் கொழும்பன் வெட்டுண்டு இறந்துபடுகிறான். கணவனை இழந்த அவன் மனைவி தலையை மலித்திருக்கிறாள். ஒரு சில நாட்களில் அத்தலையில் முடி வளரத் தொடங்கியது. பறம்பு மலையைவிட்டு அவர்கள் வெளியேறுகின்றனர். நடந்து செல்லும்போது காற்று வீசியதால் முக்காடு விலகித் தலையில் வளர்ந்த முடி வெளியில் தெரிகிறது. அவள் திடுக்கிட்டு காற்றை நொந்து கொள்கிறாள். அதனைக் கூர்ந்து கவனித்த சிறுவயது குழந்தை சீரை வெட்டப்பட்ட கூந்தலைப் பற்றி நினைத்து பயப்படுகிறாள். “கணவன் இறந்தால் ஒருத்தியின் பெண்மையையே வெட்டி எறிவது எதனால் என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறாள். சித்திரைக்கும் அதே கேள்வி மனதில் எழுகிறது. இந்தச் சடங்குகளையெல்லாம் ஏற்படுத்தியது யார்?” என்று குமுறுகிறார்கள் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). சிறு வயது குழந்தையாக இருந்தாலும் அத்தகைய வழக்கங்களை விரும்பாத சீரை, உடன்கட்டை ஏறத் துணிந்த பெண் குறித்த சங்கப்பாடலை நினைவூட்டுகிறாள்.

“பல் சான்றிரே! பல்சான் நீரே!

செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும்
 பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே!
 அணில் வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
 காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது,
 அடை இடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
 வெள்ளள் சாந்தொடு புளிப் பெய்து அட்ட
 வேளை வெந்தை, வல்சி ஆகப்
 பரற் பெய் பள்ளிப் பாய் இன்று வதியும்
 உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ!"

நல்ல சுவைமிக்க உணவை நீக்கி சுவையற்ற உணவை உண்டாலும், பாய் இல்லாமல் பரல் கற்களால் ஆன படுக்கையில் படுத்து நோன்பு நோற்கும் கைம்பெண் நிலையை மேற்கண்ட புறநானூற்றுப்பாடல் எடுத்தியம்புகிறது (Ramasubramaniam, 2000). இறந்த கணவனை எரிக்கும் ஈமத் தீயும் எனக்கு மலர் படுக்கை போன்றதே என்ற பாடலின் இறுதி வரிகளை சீரையின் அம்மாவே பாடி முடிக்கிறாள். பீறிட்டு வந்த அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு அவள் பாடும் பாட்டு கைம்பெண்ணின் உள்ள உறுதியை வெளிப்படுத்துகிறது, எனினும் பெண்பால் என்ற இடம் சார்ந்த பேதத்தால் பெண்ணின் உணர்வுகள் சிதைக்கப்பட்டு இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்படும் நிலையை இங்கு சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார் நாவலாசிரியர்.

போரில் தோற்ற அரசர்களின் மனைவியரையும் ஏனையப் பெண்களையும் துன்புறுத்திய அவலத்தை சங்க இலக்கியத்தில் காண்கிறோம். சங்க இலக்கியத்தின் இச்செய்தியை நாவலாசிரியரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அரசனைப் புகழ்ந்தேத்த அவரது மனம் மறுக்கிறது. அதனால்தான் கடல் பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணர் புகழ்ந்தபோது "தோற்ற மன்னனின் அரசியாரின் கூந்தலையரிந்து உருவாக்கிய வடத்தினால் யானைகளைக் கட்டடியிழுத்தவன்" அவன் என்பதை சந்தன் என்னும் பாத்திரத்தின் குரலாக உரக்கச் சொல்கிறார்.

"கருஞ்சினை வேம்பின்
 முழாரை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி
 வால்இழை கழித்த நறும்பல் பெண்டிர்
 பல் இரும் கூந்தல் முரற்சியால்
 குஞ்சர ஒழுகை பூட்டி"

எனும் பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகள் சேரன் செங்குட்டுவன் கணவனை இழந்தப் பெண்களின் அணிகலன்களை அகற்றிவிட்டு, அவர்களது தலைமுடிகளால் கயிறு திரித்து பகைவர்களின் யானைகளை இழுத்துவரச் செய்தான் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன (Parimanam, 2003). அரசிகளானாலும், பொதுநிலை மகளிர்களானாலும் இரக்கமின்றி வதைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இங்கு பெண்கள் கொத்தடிமைகளின் கீழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட அவலத்தை உணரமுடிகின்றது. "எக்காலத்திலும் உறவினரோ, எதிரிகளோ, பெண்களை நடத்துவதில் மாற்றமேதுமில்லையே. தோற்ற நாட்டை இரத்தச் சகதியில் மூழ்கவைத்தல், விளைச்சலைத் தீயிடல், கணவனைப் பறிகொடுத்த இளம்பெண்களின் கண்ணீர் புரண்ட கூந்தலை அறுத்தெறிதல் இவைதானே மன்னர்களின் ஆட்சி" என்று வரையறுக்கப்பட்ட கட்டுக்குள்ளிருந்து வெளிவரத் துடிக்கும் சுதந்திர வேகம் கொண்ட சித்திரையின் வாயிலாக அரசர் ஆட்சியை பரிசுசிக்கிறார் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016).

பாரியின் பறம்பு மலையில் பாரி வெட்டப்பட்டு வீழ்த்தப்பட்டபோது சூழ்ந்திருந்த படைவீரர்கள் பாரியின் அரசியரைத் துன்புறுத்துகின்றனர். “போர்வீரர்கள் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து வேள்பாரியின் அரசியரின் கூந்தலை இழுத்துத் தெருவில் இறக்கினர் என்றும் அணிகலன்களைப் பறித்துச் சென்றனர். ஆடைகளைக் கிழித்தெறிந்தனர் என்று கேள்விப்படுகிறோம். தோற்ற நாட்டின் பெண்களின் கண்ணீர் வெற்றியின் பெருமையைக் கூட்டும் போலிருக்கிறது” என்று சித்திரையின் கூற்றாக காட்டுகிறார் மனோஜ் குரூர் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). வலுவழிந்துத் தவிக்கும் பெண்களை ஆயதமேந்தி போர் செய்யும் வீரர்கள் துன்புறுத்துவது அவர்களது ஆண்மைக்கு இழுக்காகும். ‘பொற்காலமாகத் திகழ்ந்த சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கு எதிராக இத்தகைய அநீதிகள் நடந்ததாலேதான் தற்கால இலக்கியங்களில் பெண்ணுரிமை பற்றிய பல படைப்புகளும், குரல்களும் எழுந்தவண்ணம் இருக்கின்றன என்பது கண்கூடாகத் தெரிகிறது. தலைவிரிகோலமாய் அழுது அரற்றும் பெண்களின் நிலை வெற்றிபெற்ற அரசர்களின் வெற்றி மகுடமாகவும் புகழ்ச்சிப் பட்டயமாகவும் திகழும்போது அதிகாரத்திலிருந்த உயர்நிலை பெண்களின் நிலைகூட போற்றத்தக்க வகையில் அமையவில்லை. என்பது தெளிவு. “பெண்ணுரிமையில்லா நாடு பக்கவாயு உடையவனை ஒத்ததென்றும், பக்கவாயு கொண்டவன் இருந்தும் சரியாக இயங்க முடியாதவாறு போல அந்நாடும் அத்தகையதாகும்” என்று ஒரு நாடு கீழ்நிழைப்படுத்தலுக்குக் காரணம் பெண்களுக்கு மதிப்பு கொடாமையே என்ற திரு.வி.க.வின் கூற்று ஒப்புநோக்கத்தக்கது (Kalyanasundaranar, 1973).

அதுபோன்று தான் குழந்தையின் குறுகுறுப்பு மாறாத ஒரு சிறுமி தனது மாந்தோப்பிலிருந்து கீழே விழுந்து ஆற்றில் அடித்துவரப்பட்ட மாங்கனியை எடுத்து உண்டதனால் கொடூரமாகக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். அச்சிறுமி செய்த தவறுக்காக அவளது தந்தை எண்பத்தொரு யானைகளையும் அவளது எடைக்கு நிகராகப் பொன்னாலான பாவையையும் கொடுப்பதாகக் கூறிய போதும் கூட அதை அம்மன்னன் ஏற்கவில்லை.

“அரிவை

புனல்தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு

ஒன்பதிற்று ஒன்பது களிற்றொடு அவள்நிறை

பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான்

பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்”

அரசனின் சமூகக் கட்டுபாட்டை மீறி தெரியாமல் செய்த பெண்களின் தவறுகள் கூட மன்னிக்கப்படவில்லை என்பதை இங்கு காணலாம். “இத்தகைய பெருங்கொடூரத்தைச் செய்தது வேறுயாருமல்ல மக்களின் கண்ணீர் துடைத்து நாட்டைக் காக்கும் உரிமை பூண்ட மன்னனே ஆவான். அவன்தான் பெண் கொலைபுரிந்த நன்னன் என்ன செய்வது? அரசனின் கட்டளைகளும் நாட்டு நடப்புகளும் அறியாத ஒரு சிறுமியின் மீதுதான் நீதியின் கொடியவாள் சென்றிறங்கியது கண்ணும் காதுமற்ற நீதியின் கனியென்றறியாத அவள் உண்டுவிட்டாள். தவறிழைத்துவிட்ட அவளைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்பதே நன்னனின் ஆணை” என்னும் சங்க இலக்கிய செய்திகள் அரசன் பிடித்த செங்கோலின் வளைவுகளைத் தெற்றெனக் காட்டுகிறது (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016).

“இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்

கேட்பார் இலானுங் கெடும்”

எனும் குறளுக்கு ஏற்ப தவறிழைக்கும் மன்னனை இடித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்தும் புலவர்களும் இல்லை. அரசனைப் புகழ்ந்தே தங்கள் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடிக் கொண்டப் புலவர்கள் பிறர் துயரைக் கண்டுணரவில்லை என்பதுதான் சரியாக இருக்கும். புகழ்ச்சிக்கே மயங்கிக் கிடந்த மன்னர் சமூகம் அரச நீதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதில் தவறிவிட்ட நிலையினையே பல இடங்களிலும் காண முடிகின்றது (Kowmarreswari, 2002). அத்தகைய கொடூரக் கொலைக்குத் தன் உயிரைப் பறிகொடுத்த பெண்ணானவள், இன்று நீதிக்காகப் போராடும் எண்ணம் கொண்ட நம்பிக்கை சார்ந்த மக்களின் வழிபாட்டுத் தெய்வமாக, மாசானியம்மனாகக் கோலம் கொண்டுள்ளாள். தமிழத்தில் ஆனைமலை என்னும் இடத்திலுள்ள வழிபடு

தெய்வம் அந்தப் பெண்தான். பூப்பு, குழந்தைப்பேறு முதலான நிலைகளில் தீட்டு எனப் புறந்தள்ளப்படும் பெண்ணானவள் தாய் எனும் பேற்றையடையும் போது வீடுகளில் உன்னத நிலைக்கு கொண்டு செல்லப்படுகிறாள். நாட்டில் தாய் என்னும் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகிறாள் என்பது இங்கு எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கது.

அரண்மனையில் வாழும் அரசனாக இருந்தாலும் குடிசையில் வாழும் குடியானவனாக இருந்தாலும் பலவேளைகளிலும் பெண்ணுக்கான அன்பும் அரவனைப்படும் அவனால் மறுக்கப்பட்டு பெண்ணின் உணர்வுகள் சலித்தெடுக்கப்படுகின்றன. கார்மேகத்தைக் கண்ட மகிழ்ச்சியால் சிறகை விரித்த மயிலைக் கண்டு அது குளிரினால் நடுங்குகிறது என்று எண்ணி அதன்மேல் இரக்கம் காட்டி போர்வை போத்திய பேகன், 'மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்த வள்ளல்' என்றுப் புகழப்படுபவனாகிய பேகன் தன் மனைவி கண்ணகியிடம் அந்த இரக்க குணத்தைக் காட்டத் தவறிவிடுகிறான். அவளைக் கைவிட்டு வேறொருத்தியை நாடிச் செல்கிறான். அஃறிணை உயிரிடம் காட்டிய நேசத்தை உயர்திணை உயிரிடம் காட்ட மறந்துவிட்டான் பேகன். ஆனாலும் அவனது வள்ளல் தன்மை இன்றளவும் போற்றப்படுகிறது. அவன் தன் மனைவிக்கு செய்த துரோகச் செயல் அவனது புகழால் திரையிடப்பட்டுவிட்டது. இத்தகைய கொடூர நிலையில்தான் பெண்ணானவள் இன்றளவும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது உண்மை. இதனையே "தன் மனைவி கண்ணகியைக் கைவிட்டு அம்மன்னன் வேறொருத்தியின் பின்னால் சென்றான் பேகன் செய்தது அநீதி" என்று பரணர் வாயிலாக மனோஜ் குருநர் தன் எண்ணத்தை வெளியிப்படுத்தியுள்ளார் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016).

விதவைக் கோலம்

"துணைவி இறந்தபின் வேறு - துணைவியைத்
தேடுமோர் ஆடவன் போல் - பெண்ணும்
துணைவன் இறந்தபின் வேறு துணை தேடச்
சொல்லிடு வோம்புவி மேல்"

என்ற புரட்சிக் கவி பாரதிதாசனின் குரல்போல் எத்தனையோ அறிஞர்கள் எழுப்பிய குரல்களுக்கு இன்று விலை மதிப்புகள் இருந்தாலும் பழமையில் ஊறியவர்கள் மறுமணத்தை ஆதரிப்பதில்லை (Barathidasan, 2004). "கணவனை இழந்த பெண்கள் வாழத் தகுதியற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்கள் தங்கள் வாழ்வில் நல்ல ஆடைகளையோ, அணிகலன்களையோ அணியக்கூடாது அவர்கள் அமங்கலச் சின்னங்களாகக் கருதப்பட்டு விலக்கி வைக்கப்பட்டனர்" என்று சங்க இலக்கியப் பெண்களின் நிலையை முத்துச் சிதம்பரம் காட்டியுள்ளார் (Muthuchithambaram, 2007). நாவலில் கொழும்பன் இறந்த பின்பு அவனுடைய மனைவி விதவைக்கோலம் பூணும் கட்டாயத்திற்கு ஆளாகிறாள். கணவனை இழந்தவள், தீயில் விழுவது அல்லது உயிரோடு இருந்து மனதளவில் வெந்துவெந்து சாவது என்னும் நிலைக்கு ஆளாகின்றார்கள். இது தொடர்பானப் புறநானூற்றுப் பாடலைச் சீரைப் பாடியதும் அதன் தொடர்ச்சியை அவளது தாய்ப் பாடியதாக முன்னரே கண்டோம். வெறும் தரையில் படுத்து உறங்குகிறாள். தலையை மொட்டை அடித்துக் கொள்கிறாள். அரசர்களின் பேராசையும் அவர்கள் அடையவிரும்பும் புகழும் தான் இதற்கெல்லாம் காரணம். போரினால் "ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கும் எழும்புத் துண்டுகள் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்த வெந்து கரிந்த மாமிசத்தின் துர்நாற்றம்" இந்த கோரமான போர் தான் தன் அம்மாவை இந்த நிலைக்கு கொண்டு செலுத்தியது என்று சித்திரை எண்ணிப் பார்க்கிறாள் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). பழமைகளில் மாட்டிக் கொண்டு சிக்கித் தவிக்கும் தவிப்பை இந்நாவல் மூலம் உணரமுடிகின்றது.

சுய சிந்தனைமறுப்பு

கோவலர்கள் குலத்தில் நடக்கும் ஜல்லிக்கட்டு இளைஞர்களுக்கான வீரத்தைப் பறை சாற்றுவனவாக உள்ளன. சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை "ஆணின் வீரம்" மட்டுமே முன்னிலைப்

படுத்தப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் ஏறுதழுவலில் வெற்றிகொள்ளும் இளைஞனையே ஆய்குலப் பெண்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது. வேறு ஒரு இளைஞனுடன் காதல் வயப்பட்டவளாகப் பெண் திகழ்ந்தாலும் அவளது காதல் உணர்வு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக இல்லை. இதுதான் இங்கேயுள்ள பொதுநீதி” என்று கிளியோலம் கூறுகிறார். வீரத்தின் பின்னணியில் பெண்ணின் மன விருப்பு, வெறுப்புகள் சிதைக்கப்படுகின்றன (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). அதனை வெளிப்படுத்த முடியாமல் உள்ளத்தில் குமுறுகிறார் பெண். அதனையே “அது அவளது மறைக்கப்பட்ட நொம்பலம்” என்கிறார் ஆசிரியர்.

காதல், திருமணம் போன்ற உறவுகளில் பெண்களின் உணர்வுகள் பிறராலேயே அளக்கப்படுகின்றன. ஆயர்குலத்தில் நடந்த குரவை கூத்தில் சித்திரையும் சேர்ந்து ஆடிய போது அங்கு வந்த மகீரன் அவளது விருப்பத்தை அறிந்துகொள்ளாமலே அவளைத் தொடுகிறான். “உன் மீது காதல் இருந்ததால் நான் அதை வெளிப்படுத்தினேன்” என்று சித்திரையிடம் காதலைச் சொல்கிறான். “அந்த அன்போ காதலோ எனக்கும் இருக்கிறதா என்று நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. என் உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் என் உடலை இழுத்தணைத்தது தவறுதான். உங்கள் வலிமையைக் காண்பிப்பது அப்படியல்ல.” என்று சித்திரைக் கொதித்தெழுகிறார் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). காதலைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட பெண்ணின் பலவீனங்களைப் பகிரங்கப்படுத்தும் படைப்புகளுக்கு நடுவே பெண்குரல் வழியாக பெண்ணின் சுயத்தையும் பெண்ணின் புதிய சிந்தனையும் மனோஜ் குரூர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆண்களுக்கென்று ஒரு மொழி கற்பிக்கப்பட்டு வந்த சமுதாயத்தில் பெண்ணுரிமைகளும், பெண்கள் பற்றிய புதிய சிந்தனைகளும் பழைய வரலாற்றிலிருந்து கட்டுடைக்கப்பட்டு ஏறுமுகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. மகீரனின் வீட்டுச் சுவற்றில் படைக்கருவிகளை கண்ட சித்திரை அதிர்ந்துவிடுகிறார். அரசர்கள் காலத்தில் பெண்கள் போரையும், மரணத்தையும் விரும்புவர்களாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்களைப் போல் போரின் மேல் விருப்பம் இல்லாமல் அவளது எண்ணங்கள் படைவீரனைக் கண்டு அஞ்சுகிறது. பிற உயிர்களை வதைத்து அதனால் மகிழ்ச்சி கொள்வனைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டதை நினைத்து வெதும்புகிறார். “என் மீதான காதல் கூட வேறெதற்காகவோ திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டதுதான். வேள்பாரியின் அரண்மனையில் நடந்தது முதல் மகீரனுடன் இங்கே வந்தது வரை ஒவ்வொன்றிற்கும் பின்னால் யாருடையதோ கடிவாளமிருக்கிறது. விளையாட்டின் ஒரு பகடை தான் நான். அது தீரும் போது எந்தப் பகடைகள் மிச்சமிருக்குமென்று தெரியவில்லை. அம்மாவைப் போல வாழ்விழந்து போகலாம்” என்று வேதனையடைகிறார் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). அரசனுடையப் போர் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் படைவீரர்கள்தான். தன் உயிரையும், வாழ்வையும் அரசனுக்காக படைவீரன் அர்ப்பணிக்கும் போது அதன் புகழும், சிறப்பும் அரசனையே சேர்க்கிறது. படைவீரன் இறந்துபட்டால் அவனது மனைவி கைம்பெண்ணாகி விடுகிறார். வாழ்வை இழந்த அவளுக்கு கட்டமைக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் மட்டுமே மீதமிருகின்றன. இதனை சித்திரை விரும்பவில்லை. அவளது மனம் கொஞ்சம் அகன்று நின்றேதான் ஆண்களைப் பார்க்கிறது.

“அச்சமும் நானும் மடனும் முந்துறத்த

நிச்சமும் பென்பாற்குஉரிய என்ப”

என்று தொல்காப்பியம் பெண்களிடம் இருக்க வேண்டிய குணங்களைப் பட்டியலிட்டு கூறுகிறது (Sanmugam Pillai, 2006). ‘தாலி பெண்ணுக்கு வேலி என்னும் போர்வையில் கணவன் எந்த தவறு செய்தாலும் பொறுத்துக்கொண்டு அடங்கி நடப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதே பழமைவாதிகளின் நோக்கம். அத்தகைய செயல்பாடுகளைக் கண்ட பெரியார் அதனை எதிர்க்கிறார். “இது பெண்ணுக்குச் செய்யப்பட்ட ஓரவஞ்சனை. தாலிக்கு புனிதம் சேர்க்கப்பட்டு விவாகரத்து உரிமையும், மறுமண உரிமையும் மறுக்கப்பட்டது என்பதே வரலாறு அதுவொரு அடிமைச் சின்னமாகவே ஆகிப்போனது”. என்கிறார் (Arunan, 2006). ஆனால் மனோஜ் குரூர் படைத்த சித்திரை அறியாமை உடையவள் அல்ல. அவளைத் திருமணம் செய்த மகீரன் ஏற்கனவே திருமணமாகி வேறொரு நாட்டில் மனைவி இருக்கிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் அவள் மூலையில் அமர்ந்து கண்ணீர்

வடிக்கவில்லை. தடுமாற்றம் இருந்தாலும் அதை முற்றிலும் வெளிக்காட்ட விரும்பவில்லை. “இப்போதுதான் தைரியமாக இருக்க வேண்டும். என்னுடையது என்றிருந்த அனைத்தையும் துறந்து இறங்கியவள் நான். இனி திரும்பும் பேச்சுக்கே இடமில்லை. பரத்தைகளுடன் இரவைக் கழித்து வீட்டிற்குத் திரும்புகின்ற உழவரைப் பார்த்தோமல்லவா? அப்படி ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று தனக்குத் தானே ஆறுதல் தேடிக் கொள்கிறாள், இனி கணவன் தேவையில்லை என்று முடிவெடுக்கிறாள் (Manoj Kuroor, Jeyasri, 2016). காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டவாள் தன் திருமண வாழ்க்கையில் விரிசல்கள் வந்தபோது தன் பிறந்தகத்திற்கு இடையூறாக இருக்க விரும்பவில்லை. தன்னந்தனியாளாக வாழும் வலிமையான மனம் படைத்தவளாக இருக்கிறாள் சித்திரை.

கோவலன் மாதவியோடு உறவு கொண்டிருந்த காலத்து தன் கணவன் செய்த தவறுகளைக் குறை கூறாமல் பொறுத்துக் கொண்டவள் கண்ணகி.

“தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

எனப் பெண்கள் கணவனை வழிபட்டு, அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவளாகத் திகழவேண்டும் என்று குறள் கூறுகிறது (Kowmarreswari, 2002). தொல்காப்பியர் காலம் தொட்டு சங்க காலம், காப்பிய காலம் என பல காலகட்டங்களிலும் இன்றுவரை பெண்ணுக்கான சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே

"தன்னுறு வேட்கை கிழவன் முன் கிளத்தல்

எண்ணுங்காலை கிழத்திக்கு இல்லை"

என்னும் சூத்திரம் பெண்ணுரிமை மறுக்கப்பட்டதை புலப்படுத்துகின்றது (Shanmugam Pillai, 2006). பாரதியார், பாரதிதாசன், கவிமணி, திரு.வி.க, ஈ.வெ.ரா. போன்றவர்கள் பெண்களின் சிந்தனைக்கும் அவர்களது உரிமைக்கும் குரல்கொடுத்து முட்டை ஓட்டினை உடைத்து வெளியேறும் குஞ்சுகளாக பழைய மரபுகளைக் கட்டுடைத்து புதிய மரபுகளை உருவாக்கும் இலட்சியப் பெண்களைக் காண விழைந்தனர், அவர்களது எண்ணங்கள் இன்றைய நாட்களில் நனவுகளாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. பெண்களுக்கான முன்னேற்றச் சிந்தனையில் வலுவான, ஆரோக்கியமான மாற்றங்கள் முற்றிலும் இல்லாவிட்டாலும் ஆங்காங்கே நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

முடிவுரை

காதல், வீரம் எனும் இரு களங்களில் பெண்கள் போற்றப்பட்டாலும் வீரத்தின் பின்னணியில் பெண்கள் பலி பொருளாக வேறுக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை தொல்காப்பியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரை கூர்ந்து கவனித்தால் நம்மால் கண்டுணரமுடியும். பொற்காலமாகக் கருதப்படும் சங்கப்பாடல்கள் வழியாக நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள் நாவலும் இதனையே எடுத்துரைகின்றது. புலவர்களால் புகழப்பட்டு புகழ்ச்சியையே விரும்பிய அரச சமூகம் பொன்னையும், பொருளையும் அள்ளிக் கொடுத்தாலும் பெண் செய்த சிறு தவறினைக் கூட பொறுத்துக்கொள்ளும் குணமற்றதாக பெண்கொலை புரிவதை நம்மால் காணமுடிகிறது. இங்கு கட்டுப்பாடு, அரச ஆணை என்னும் வாள்களால் பெண்ணின் ஆசை, விருப்பம் என்பது குத்தேற்று அழிக்கப்படுகிறது. ஜல்லிக்கட்டு போன்ற வீர விளையாட்டுக்கள் தமிழனின் உணர்வினையும், வீரத்தையும் உலக அரங்கில் வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்தாலும் அதன் பின்னணியில் பெண்களின் சுயவிருப்பமும், சுய சிந்தனையும் மலுங்கடிக்கப்படுவதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதுபோன்றே பெண்ணின் விதவைக் கோலமும், உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கமும் அரசனின் வெற்றிச் சிறப்பினை பறைசாற்றி நிற்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதுபோன்று பெண்களை மையமிட்ட பல செயல்பாடுகளும் பெண்களை துன்புறுத்தும் விதமாகவும், அடிமைப்படுத்தும் நிலையிலும் காணப்படுவதால் மனோஜ் குரூர் போன்ற படைப்பாளிகள் பெண்களின் வக்கீல்களாக மாறுகின்றனர். குடும்பத்திற்குள் பெண்களின் அதிகாரங்கள் ஆண்களின் கைப்பாவைகளாக மாறிவிடுவதால் சுதந்திர வெளியில் பெண்களின் சிறகுகள்

வெட்டப்படுகின்றன. ஆகவே ஆண் சமூகத்தால் கைவிடப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்டநிலையில் மூலையில் முடங்கிவிடாமல் சவால்களைத் தைரியமாக எதிர்கொள்ளும் பெண்ணின் சுயசிந்தனைகள் மனோஜ் குரூரின் நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் படைக்கப்பட்ட பெண்கள் குறித்த ஆய்வுகளும் அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. எனினும் பழமையில் ஊறியப் பெண்கள் பழமைவாதத்திலேயே வீட்டிற்குள் முடங்கிக் கிடக்காமல் புதிய சிந்தனைகளோடும் விருப்பங்களோடும் புதிய உலகை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத்தான் பெண்ணியவாதிகளும், பெண்ணை போற்றும் படைப்பாளர்களும் தங்கள் குரல்வழியாக முழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். சமூகம் இழைக்கும் அனைத்து கொடுமைகளையும் கண்ணீரால் கழுவி விடாமல் அதிகாரப் போர்வையை உதறித் தள்ளிவிட்டு சுதந்திரமும், சுயசிந்தனையும், சுய விருப்பம் உள்ளவளாக வெளிவரவேண்டும். பெண் தொடர்பான செயல்பாடுகளும், சிந்தனைகளும் புதுமையை நோக்கிச் செல்லும்போதுதான் பழமையால் அடைபட்ட கதவுகள் திறக்கப்பட்டு அறிவின் வெளிச்சத்திற்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்லமுடியும். அத்தகையதொரு புதிய அறிவுதளத்தையே நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள் எனும் நாவலின் பாத்திரங்கள் வாயிலாக படைத்தளித்துள்ளார் மனோஜ் குரூர். பெண்ணுரிமை, பெண்ணியம் பேசும் சராசரி ஆண்களைப் போல் இல்லாமல் புதிய உலகில், கணினி உலகில் இயங்கத் துடிக்கும் பெண்களுக்கு இருள்பாதையை விளக்கி வழிகாட்டியிருக்கும் மனோஜ் குரூரின் எண்ணங்களுக்கு கரவோசை எழுப்புவதில் தயக்கம் தேவையில்லை.

References

- Arunan, (2006) Periyaarin Pennikyam, Vasantham Veliyeettakam, Madurai, India.
- Barathidasan, (2004) Barathidasan Kavithaikal, Poombukar Pathipakam, Chennai, India.
- Kalyanasundaranar, T.V., (1973) Pennin Perumai allathu vazhkaithunai, Punitha Nilayam, Chennai, India.
- Manoj kuroor, Jeyasri, K.V., (2016) Nilam Poothu Malarnta Naal, Vamsi Books, Thiruvannamalai, India.
- Muthuchithambaram, S., (2007) Penniyam Thotramum valarchiyum, Muthu Pathipakam, Thirunelveli, India.
- Muthuchithambaram, S., (2020) Penniyam Thotramum valarchiyum, Paarinilaiyam, Chennai, India.
- Parimanam, A.M., (2003) Pathitruppathu, First Edition, Koviloor Madalayam, Koviloor, India.
- Shanmugam Pillai, M., (2006) Tholkaappiyam Porulathikaram Ilambooranam, Mullai Nilayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License